

Egy harcos lány története

Nagyon sokat gondolkodtam azon, hogyan írjam meg a történetemet, mert rengeteg minden történt velem eddigi életem során, ami azzá formált, aki ma vagyok. Hosszú ideig azt hittem, hogy majd valami rendkívüli élmény kell ahhoz, hogy elinduljon a történetem, aztán rájöttem, hogy az igazi erő a mindennapok küzdelmeiben rejlik. Minden kezdet nehéz, így hát ez is az, de eldöntöttem: meg akarom mutatni, hogyan lehet hátrányból előnyt kovácsolni, hogyan lehet korlátok között is boldogan élni, felállni akkor, amikor mások azt mondják, ezt nem lehet túlélni, és hogyan lehet lépcsőről lépcsőre építeni önmagunkat. Ezzel az írással egyetlen célom van: erőt adni annak, akinek éppen nehéz. Hiszem, hogy ha egyetlen ember is erőre kap a történetemen keresztül, akkor már megérte. Hiszek abban, hogy a remény nem statisztika, és a „saját csodánkat” senki nem veheti el tőlünk. Hogy miért gondolom így? Remélem, történetemből kiderül. Egy dologban biztosak lehetnek: őszinteségem határtalan lesz, és mindaz, amit majd olvasnak, én magam vagyok.

Egy érdekes és egyben nem könnyű kezdőpaklival kezdtem játszani az élet nevű színpadon. Koraszülöttként hat hétre láttam meg a napvilágot kilencszáz gramm amiről aztán visszaestem nyolcszázötvenre és egyáltalán nem volt biztos, hogy életben maradok. Az orvosok azt mondták édesanyámnak, mivel oxigénhiány következtében agyvérzést kaptam nem lehet tudni pontosan melyik részét érintette az agyamnak és mit hoz magával ez a történet. Ez volt az első pillanat ahol küzdenem azóta pedig nincs nap küzdelem nélkül. Életben maradtam. Édesanyám aki azóta is életemnek személyes hőse töretlenül hitt bennem és bár megkaptam a diagnózist cerebrális parézis, mely mind négy végtagomat érinti, teljes testem feszes, nem tudok járni és a kezem használata sem megy könnyen. Többek között ezt az írást is emiatt nagyon lassan de végtelenül kitartóan készítem még így is megeshet egy pár elütés, helyesírási hiba melyért előre bocsánatot kérek az olvasóktól. Anyukám ezt élet feladatának tekinti és mindig elmondja, hogy neki így vagyok jó ahogy vagyok és nem adna száz futó gyermekért sem. Egy évesen megműtöttek szívemmel, mert volt két lyuk rajta ami megátolt a fejlődésben. Nagymamám elmondása szerint, a kórházban ahol voltam a műtét minden gyerek csak alig létezett, én voltam az egyedüli felemelte a fejét és rá mosolygott. Ekkor már biztosak voltak benne, hogy én sosem fogom feladni. Teltek a hónapok, évek engem rengeteget hordtak gyógytornára és három évesen elkezdhettem az óvodát. Normál óvodába jártam integrálva az

egészséges társaim közé. Édesanyám és nagymamám minden nap velem voltak. Nagyon szerettem gyerekek között lenni, mindenben részt vettem, modern tánctól a körjátékokig, bújócskától a fogócskáig, amennyire csak tudtam. Egy napon az óvónéni pedig elmagyarázott egy játékot: bolyák között, labdával a kezünkben, csoportosan kellett futnunk. Olyan erővel szurkoltam a társaimnak, hogy nem sok kellett, szinte kiszöktem a székemből.

Eljött az én pillanatom, Mama kiemelt a kerekesszékből. Bár kívülről törekenynek tűnik, tartása egy élet bölcsességét hordozza. Bármikor találkozik vele az ember, mosolyog, szeme mindig figyelmesen kutatja a világot, és csak a jót látja benne. Ő az, akinek az ölelése nemcsak biztosságot, szárnyakat is ad. Ölbe vett, és csak annyit mondott: most mi is futunk, mint a többiek, mert te sem vagy más. Közben a társaim végig szurkoltak: Hajrá, drága! – én pedig szebbnek láttam a világot, mint valaha. Úgy éreztem, mindenre képes vagyok. Amikor hazamentem, mindenkinek elmeséltem, hogy én is futottam, hónapokig csengett a fülemben, ahogy szurkoltak nekem a többiek. Először éltem át, hogy milyen igazán szárnyalni, talán még fel sem fogtam, hogy mozgássérült vagyok. Aztán amikor közeledett az óvoda vége, egy neurológiai vizsgálat alkalmával a doktornő egy neurológiai vizsgálat alkalmával azt mondta édesanyámnak maradjak még egy évet óvodába hátha azalatt még fejlődöm mozgásban. Engem közben rengetegszer műtöttek Budapesten annak reményében, hogy ez valamit segít a mozgás állapotomon. Összesen kilenc alkalommal volt műtve a lábam. Volt olyan beavatkozás ami segített de volt olyan is aminek alkalmával több volt a megpróbáltatás mint az eredmény. Mamám elmondása szerint itt is ugyan azt vidám, bátor természetemet mutattam mint mindenhol. Mindig azt mondtam neki amikor felébredtem az altatásból: „Ne félj mama, nehogy sírjál, nekem nem fáj semmi” Egyik ilyen műtétem után el is határoztam, hogy addig én haza nem megyek a kórházból amíg meg nem köszönöm a doktor úrnak aki műtött a csodálatos munkáját. Ez azért is volt nehéz, mert a doktor úr egy borzasztóan zárkózott természetű ember volt. Emlékszem gipszben volt mind két lábam, mamám megfogott a karján és oda vitt irodájának az ajtaja elé. Kopogtatunk, a doktor úr kinyitotta az ajtót, elmondtam amit szerettem volna ő pedig csak annyit mondott: „anyukádnak mindent elmondtam mehatsz” Én ezen is csak mosolyogtam. A sok megpróbáltatás ellenére sok jó emlékem van a kórházból. Bohóc doktorok jöttek nekünk bohockódni és a nővérek is mindig kedvesek voltak velünk. A gyerekkorban megélt nehéz pillanatok állítom, hogy növelték a teherbírásomat és mindent ami ahhoz kell, hogy azt sorsot tudjam szépen, kiteljesedve vinni amit istentől kaptam.

Emlékszem amikor az akkori társaim ballagása volt én mennyire sírtam, hogy nem mehetek iskolába. Sétáltunk nagymamámmal én pedig sírva fakadtam, hogy miért nem tudok járni ekkor fogalmazódott meg bennem, először, hogy én más vagyok mint a többiek. Mama csak annyit mondott: „neked egy küldetésed van és Isten egy különleges feladatra választott ki téged” Ennek a mondatnak akkor a megnyugtatóban volt jelentősége de később rengeteg másban is, de hogy pontosan miben, az később kiderül. Abban az egy évben, bár elég keveset fejlődtem mozgásban, de eljutottunk odáig, hogy meg tudtam fogni a ceruzát és tudtam úgy színezn, hogy ne színezzek a vonalon kívül. Ez egy átlag gyereknek csak egy mindennapi színezgetés, de számomra ez egy hatalmas előrelépés volt, mert egyre tisztábban látszott, hogyan fogok boldogulni az iskolában.

Megkezdtem az iskolát, továbbra is integrálva egészséges társaim közé. Tanítónénim családom legnagyobb meglepetésére kijelentette, hogy egyikük sem maradhat ott velem, hanem ő vigyáz rám, elrendez és egyedül az illemhelyre eljutásnál lesz szükségünk segítségre. Már az évnytón én voltam az, akit rivaldafénybe helyeztek, hiszen világoskék kocsimban én mondtam el az iskolanyitogatót. Az első pillanatban megijedtem a nagy közönség láttán, elsírtam magam, a tanítónéni megfogta a kezemet és együtt mondtuk el a verset. Itt volt először, hogy bár még nagyon gyerekfejjel, de megtapasztaltam a „valahova tartozás” érzését. Mint ahogy minden elsősnek, nekem is megpróbálták megtanítani a betűk írását, viszont ez sajnos a finommotorika hiányában nem működött. Ekkor döntött úgy a tanítónénim, hogy vigyek laptopot és nekem mindig az lesz a füzetem. Amikor egy betűből pár sort kellett leírni házi feladatban én annyit kellett vigyek begépelve, kinyomtatva. Az osztálytársaim már az elejétől kezdve megtanulták, hogyan kell nekem segíteni. Ha kellett, kivették a könyveimet a táskámból, segítettek írni, ha lemaradtam, szünetekben együtt játszottunk, még fogócskázásra is volt példa. Egyik fogócskázás alkalmával az osztálytársam ki is borított a székből, de végig nevettük az egész balesetet. Ahogy elestem ő nagyon megijedt, félt, hogy a tanítónéni hibáztatni fogja én meg a földön fekve azon nevettem, hogy életemben először én is elestem futás közben. Első iskolás éveimből a mesemondó-, népdal- és szavalóversenyek sem maradtak ki, mert hamar rájöttem arra, szeretek szerepelni. Szinte minden egyes versenyen részt vettem, amin a barátnőim is. Maximálisan az osztályközösség része voltam, erre pedig az elején a szüleim sem gondoltak volna. A következő felismerés arról, hogy én más vagyok, itt talált rám. Egy óra elteltével a tanítónéni öltöztetni kezdett, hogy vigyen ki szünetre én pedig hirtelen zokogni kezdtem... Elmondtam neki, hogy

már negyedik éve, mióta ebbe az osztályba járok látom, hogy mindenki milyen könnyedén sétál én pedig csak ülök, úgy, hogy az az álmom, egyszer balettáncosnő leszek. Úgy tűnt, ez nem megy olyan könnyen, mint ahogy én gondoltam. Utána egész nap csak szomorkodtam az osztályban, azzal a gondolattal a fejemben: „Én nem vagyok olyan, mint a többi”. Ezt látva az az ötlete támadt a tanítónéninek, miért ne táncolhatnánk az osztályban? Arra eszméltem fel, hogy a gépen egy lejátszási lista dalai pörögtek és engem az osztálytársaim felváltva, négy keréken táncoltattak. Már itt elindult bennem a tánc iránti szeretet, ami ahogy nőtem irányíthatatlanná vált. A szüleim már rendszeresen jártak kosaras bálba. Egyik alkalommal engem is elvittek és mindenki csodálkozott, hogy egy ilyen kicsi lány mit keres egy kosaras bálba. A harmadik dalnál édesapám az ölébe vett, egymás szemébe néztünk, két karja körbeölelt és kezdődött a tangó. Ez az este volt kisgyerekkorom egyik legszebb pillanata. Azon az estén pedig megállíthatatlanul reggel hétig valaki kerekesszékekben táncoltatott.

Elballagtam a negyedik osztályból és eljött a teljesítménycentrikusabb iskola világa. Lett egy osztályfőnököm és mindenből sokkal többet vártak el tőlem is. Mozgássérültségem ellenére sosem tettek különbséget köztem és az osztálytársaim között az értékelésem szempontjából. A kiskorom óta növekedő maximalizmus látszott az iskolai teljesítményemben is. Két opció létezett számomra. Vagy tökéletes egy teszt, vagy borzasztó. Nem volt harmadik válasz. Az esetek többségében pont ezért maximális odaadással dolgoztam, amit természetesen a legjobb jegyekkel jutalmaztak. Ebben az időszakban kezdődött el a klikkek kialakulása az osztályban. Egyre többször találtam szembe magam azzal, hogy az osztálytársaim amiatt haragszanak rám, mert jobb jegyet kaptam, mint ők és mindig azt mondták, csak sajnálatból kapom az elismerést. Haragudtak, ha több időt kaptam egy teszt megírására, mérgesek voltak, ha kaptam egy második esélyt, zavarta őket, hogy minden tanárral jó a kapcsolatom. Úgy gondolták, hogy a helyzetem inkább áldás, mint átok, legfőképp az iskolára nézve. “Azért kapsz jó jegyet, mert egész nap beszélgetek”, “Azért kapsz több időt, mert a tanárnő sajnál”. Ezekben a pillanatokban kiközösítve éreztem magam, de valahogy mindig jóvá tették valamivel. A közös kirándulásokon az osztályfőnökünkkel mindig segítettek anyumnak tolni, beszélgettünk, nevetgáltunk, és átlagos diáknak éreztem magam. Nem szabad elmennem amellett sem, hogy az iskola befogadásának hála tapasztaltam meg, milyen valahova őszintén tartozni és sosem felejttem el, ahogy a nyolcadikos ballagáson az iskola igazgatónöje csak annyit mondott, mikor kihívtak a kiemelkedő

évi teljesítményemhez tartozó oklevelet átvenni: Egy csoda vagy és köszönjük, hogy itt voltál velünk.

Hetedik osztályban elkezdtem a rádiózással foglalkozni az erdélyi Marosvásárhelyi rádióban van egy saját érzékenyítő rovatom melynek az a koncepciója, hogy hídakát építsünk a sérült és egészséges emberek között. Egy akkori nagyon jó barátom születésnapján megismertem azt a személyt aki molstmár mentorom és együtt csináljuk a rovatot. A születésnapon rengeteg beszélgettünk már ott nagyon közel kerültem hozzá és felajánlotta, hogy kijön velem készíteni egy interjút velem és a haverommal barátságunk történetéről. Az interjú alatt nagyon komfortosan éreztem magam és kimondhatatlanul élveztem minden pillanatát már ott abban a pillanatban beleszerettem a rádiózás világában. Az interjú adásba kerülése után egyre többet kíváncsiskodtam a rádiózás világáról addig amíg meg nem kaptam a következő kérdést: „kicsike szeretnéd kipróbálni?” A válaszom pedig csak annyi volt: „hát, hogy a viharba ne!” Innen indult a rádiós rovatom, amely idén ünnepli öt éves évfordulóját. Hétről hétre interjúkat készítek ismert és kevésbé ismert személyekkel, sorstársaimmal, próbatételes gyerekeket nevelő szülőkkel és még sorolhatnám. Hiszem, hogy a változtatás kulcsa a megismerés és célom, hogy a távolság az egészségesek és a mássággal élők világa között szűküljön, ne legyen két világ, hanem váljunk eggyé. A műsor indulásával kinyílt számomra egy olyan világ, amely a szó legszebb értelmében gyógyíthatatlan szerelem lett, amiből senki nem tud megszökni. Ebben látom most már a jövőmet és ahogy telnek az évek, mióta ezt csinálom egyre erősebb bennem az a gondolat, hogy most értettem meg, amit mamám annak idején mondott, hogy mi is pontosan a küldetésem. Felvállalni mindazt, ami ehhez az élethez tartozik, tabuk nélkül beszélni arról, milyen is egy mássággal élő ember élete és motiválni a társadalmat arra, hogy nyissanak az ismeretlen fele, mert attól a pillanattól kezdve, ha a társadalom minden láncszeme képes megmutatni önmagát, akkor a világ is egyszerűbb lehet mindenki számára. A mentorommal való közös munka rengeteget segített saját magam jövőjének tisztán látásában és általa elhittem azt, hogy négy keréken is képes leszek javítani rengeteg dolgon és hasznos tagjaként a társadalomnak, dolgozni, valamit tenni és igazán nyomot hagyni a világban. A rengeteg interjú számos új kapcsolatot hozott számomra és állítom, az, hogy le tudok tenni valamit az asztalra rengeteget segített abban, hogy haladjak az önelfogadás rögös útján. A mentorom már annyira közel áll hozzám, hogy ő lett a második anyukám. Tavalyi évben pedig teljesülhetett egy régóta dédelgetett álmom az ATV Heti Napló című műsorának riportere Berecz Péter forgatott egy filmet az életemről,

tevékenységeimről és hála neki teljesült egy régi álmom benézhettem a műsor kulisszái mögé és találkozhattam nagy kedvencemmel Sváby Andrással.

A rovat elindulásának évében fogalmazódott meg legelőször kristály tisztán bennem az az álom, hogy a tizennyolc éves születésnapomon magassarkúban táncoljak a parkett közepén és akkor azt mondtam: én ezért addig küzdök, amíg meg nem halok. Mindez rengeteg gyógytornával, fájdalommal, elengedéssel és mélységekkel jár, de abban hiszek, hogyha máshogy nem, egy csoda által egyszer létrejöhet ez is.

Amellett, hogy ez volt az utolsó év a nyolcadik osztály nagyon szép volt az iskola miatt, de életem egyik legnehezebb éve is volt egyben. Nyakamon volt a felvételi, megjött a COVID, online-oktatás, karantén és én, a lány akinek egyszerre hat programja van, “börtönbe” voltam zárva. Az ok, amiért eddig nem igazán említettem édesapámat, nem más, mint az, hogy a szüleim 2022 szeptember másodikán elváltak. Ez az út számomra nagyon hosszú volt, hiszen rengeteg mindent fel kellett dolgoznom. Tudni illik, mielőtt elváltak édesanyám nagyon beteg lett a karantén alatt, én pedig, amíg ő kórházban volt, fertőzőtként én édesapámra voltam hagyva egy hétig, aki sajnos évek óta, bár nem ismeri el, de az alkohol rabságába esett. A vele töltött egy hétben a lelkiállapotom pillanatok alatt romokban hevert. Azokon a reggeleken, amikor neki kellett öltöztetni az ötödik elszakított pelenka után, amit fel kellett volna rakjon rám, lángolt a szeme, izzadt a tenyere és halkán szitkozódott, ezzel még inkább azt éreztetve, hogy nem vagyok más, csak egy óriási nehézség. Reggelente a melltartó, melyet mindig hordtam nem rajtam volt, hanem a polcomra repült, mert az elején apámnak nem volt türelme feladni, mondván: *„Anyád tanított, hogy ilyen fölösleges ruhadarabokat hordjál”*. Beledugta a kezemet, én akaratom ellenére megfeszítettem és ahelyett, hogy segítsen inkább rám sem adta. A pelenka, melyet ekkor is fel kellett rakni többször elszakadt a kezei közt és ezek után lekáromkodta az összes szentet az égről. Otthon úgy éreztem mintha egy börtönbe lennék zárva, ahol folyamatosan a lelkemet gyötrik és a negatív elvárásokat építik. Láttam apámon, hogy nem találja a helyét és egyszerűen sóvárog az ital után minden este, ilyenkor pedig egyre mérgezőbb hangon kezdett beszélni hozzám. Kisétált a konyhába, megivott három pohár bort egy cigi kíséretében és ahogy ő szokta mondani *„Nem vagyok részeg, csak előrehaladott ittas állapotban vagyok.”* Szidta anyám családtagjait, legfőképpen nagymamámat, és elkezdődött a hegyomlás. Számára minden csak a pénz körül forgott, és örülnöm kellett volna, hogy így elrendez, mert ezért ő nem kap pénzt. Az

ilyen szörnyű megélesek után éjszaka kettő körül felhívtam édesanyámat és csak annyit kértem tőle, váljanak el. Apám erről nem tudott, és felmerült bennem megannyi kérdés. *Ki kellett ezt mondanom? Én vagyok ezért a hibás? Tudom, hogy mit tettem? Megéri ez az egész? Tehettem volna valami mást? Ha türelmesebb lettem volna és apámat még mindig ok nélkül védeném, jól cselekednék? Jobb lesz, ha apám elköltözik? Máshogy történt volna bármi is, ha a két lábamat használhatnám, mint mindenki más? Édesapám megutál egy életre? Mi lesz ezután?* Millió kérdés, nulla válasz... Ezek a gondolatok jártak a fejemben és úgy éreztem, hogy miattam áll romokban a lelkivilágom és az egész életem. Minden megváltozott... Szünni nem akaró büntudat és folyamatos fájdalom, hogy én vagyok az, aki kimondta az utolsó szót. Mire ezt elkezdtem feldolgozni, arra jött a következő megemésztenivaló, hiszen édesanyámnak lett egy párja. Az első időszakban rengeteget sírtam, úgy éreztem megingott a bizalmam édesanyámba, az egyetlen emberbe, aki mindig, mindenben mellettem volt, hiszen épphogy elváltak édesapámmal és már egy új ember került az életébe. Bár a válás és aközt, hogy én megismertem a párját eltelt legalább fél év, csak nekem tűnt pár másodpercnek. Folyamatosan egy követ éreztem a szívemre nehezedni, amely azt gondoltam, csak akkor esik le, hogyha a kettőjük kapcsolata véget ér. A feldolgozás folyamata számomra azért nehezebb, mert idővel jöttem rá csak arra, hogy a szüleim érzései egymás iránt már rég elhidegültek.

Mindeközben az iskolában lejártak a felvételik és a legnagyobb örömökre felvettek abba az iskolába amelybe mindig is szerettem volna járni. Itt találtam meg a igazán, hogy ki is vagyok én és minden túlzás nélkül azt gondolom ez a közösség kezdetben is talán most is egy picit terápia nekem. Rengeteg versenyen mérettethetem meg magam lettem már országos első hittan olimpiászon, vettem már részt pszichológia versenyen, kreativitás versenyen és még sorolhatnám, de leginkább úgy gondolom, ez azért is annyira fontos számomra, mert megmutathatom hogy négy kereken is lehet sikereket elérni és amit írásom eleje óta hangoztatok nincs lehetetlen! Olyan csodás tanárokat kaptam az élettől akik megmutatták nekem, hogy a tanulás lehet igazi öröm. Itt találtam rá az irodalom mélységeire, melynek terápiás lehetőségét legelőször egy nagyon rossz napom apasztaltam meg egy levélnek hála melyet a dagnózisomhoz címeztem. Ezek után a magyar tanárnőm egyre inkább bátorított, hogy kezdjek el olvasni, hiszen az olvasás leírhatatlan szabadságot nyújthat, a szabadság maga pedig fejben dől el! Ezeket a szavakat én mind úgy hallgattam végig, hogy akkor még nem igazán szerettem olvasni. Aztán megnyertem egy kreativitás versenyt irodalom kategóriában kaptam a tanárnőtől jutalomként két

könyvet ajándékba és a tudat, hogy tőle kaptam kinyitottam, elkezdtem olvasni és attól a pillanattól kezdve nem tudtam letenni a kezemből azóta pedig minden hónapban más könyvet olvasok. Ebben a liceumban részt vettem gólyabálón tizenegyedikesek sz. tessék, alagatóján ahol én is végre négy keréken ugyan, de mezőségi nép táncot táncolhattam. Ez az esemény megajándékozott azzal az őszinte tanulsággal, hogy merj nagyot álmodni és teljesül!

Eltelt már két év is és én még mindig sírtam, ha megláttam, hogy anyum és párja közt elcsattant egy csók, vagy egy egyszerű ölelés, nem tudtam mi segíthet, ezért döntöttem úgy, elkezdek pszichológushoz járni. Vele is dolgoztunk és úgy éreztem ezt tényleg segít, de amikor valaminek az okára kellett rájönni ebben az esetben pont arra hogy miért nem fogadom el edesanyám párját erre hosszú ideig nem tudtam a választ. Próbáltam megérteni, hogy ő az ki annak akit a világon a legjobban szeretek boldogságot ad az én életemben ez egy végtelenül hosszú és véget nem érő folyamatnak tűnt. Emelett mindig ott volt bennem, hogy szeretnék párkapcsolatot, de attól féltem, hogy négy keréken senki nem fog nőként rám nézni és egyre inkább az önelfogadással is problémákba ütköztem, hiszen közeledett az a bűvös 18 év és a magassarkúba táncolás álom nem látszott beteljesülni. Ebben az időszakban határozottan állítom kérdések tömkelegében éltem és még mai napig vannak kérdések, de most már úgy tekintek vissza erre az időszakra hogy ami nem öl meg csak megerősít.

Egy magyarországi kint létünk alkalmával budapesti gyógytornászom ajánlotta, hogy menjünk el egy izomlazító műtetre Barcelonában, mivel már nagyon feszes voltam és a gerincem húzott el az egyik oldalára, egyáltalán nem bírtam egyenesen ülni. Ez a műtét nagyon költséges volt így hát rengetegen gyűjtést szerveztek nekem jó volt látni mennyien ott vannak mellettünk és hálás vagyok mindenkinek azóta is aki segített hogy eljussunk külföldre erre a műtetre. A műtét nagyon kis dolgokban segített melyek számomra hatalmas előrelépések. Megtanultam kézzel írni még ha csak nyomtatott betűvel is most már van saját kézírásom, meg tudok fogni egy poharat úgy hogy végre nem a fejemet viszem a pohárhoz, hanem a poharat a számhoz ezek a kis csodák számomra pedig azt igazolják nincs lehetetlen. A műtét a rengeteg rehabilitációval járt a napi hat órában tornáztam budapesten, hogy tartsuk meg azt a kicsi jót amit ezzel a műtéttel nyertünk. Amióta ezen a földön élek az első perctől kezdve megtanultam mit jelenti összeszorítót foggal küzdeni ezek a gyógytornák rengetegszer folyamatos izomlással,

küzdelemmel teltek de egy percig se bánom, mert legalább tiszta lelkiismerettel amit tudtam megtettem és megteszek a továbbiakban is. Nem tagadom azóta a napjaimat gyakran megpecsételi a rettegés, hogy mikor tér vissza a műtét előtti feszesség állapota, de hiszem Isten mindnyájunknak csak annyit ad amennyit elbírnak.

Eljött a nagykorúság pillanata úgy döntöttem nem engedhetem meg magamnak hogy egy nem beteljesült álmom elvegye tőlem a születésnapom örömét. Fojtottam feldolgozhatatlan fájdalmat és azt hittem így majd túl leszek rajta. Idő kellett ahhoz, hogy rájöjsek, erős vagyok de van amit tényleg csak az idő gyógyít meg. Most már lassan tizenkilenc leszek és azt mondom a csodákat nem kell időben behatárolni, addig amíg pedig nem történnek meg addig meg kell tanulnunk azzal együtt élni amit az élettől kaptunk. Ebben az időszakban talált rám a szerelem az a jelenség amit én azt gondoltam sosem tapasztalhatok meg a amiatt, mert ülök. Aztán tavaly nyáron egy koncerten mozgás sérült helyen a hátam mögött ott volt egy szintén kerekesszékekben ülő srác. Elkezdtünk beszélgetni, már az első pillanattól beleszerettem és ahogy váratlanul az egyik dalnál megfogta a kezemet valami olyan megmagyarázhatatlan futott át a testemen amikor mást nem tudtam magamban megfogalmazni csak annyit igen én is lehetek nő valakinek és végre szerelmes vagyok! Azóta eltelt nyolc hónap és töretlenül jóban rosszban támogatjuk egymást. Ugyan mindkettőnknek van egy diagnózisa de a szerelem nem szab határokat és még akkor is hogyha minden egyes találkozásunkért a családnak is harcolnia kell, hogyha néha egy érzelmű csókért húsz percig helyezik szüleink kerekesszékeinket az Amikor végre érezhetjük egymást szívét az mindennél többet ér. Azáltal, hogy megtapasztalhatom milyen ha másképp szeretnek egyre inkább haladok azon az úton hogy elfogadjam önmagam, az édesanyám párját a szüleim vállását, az édesapám természetét és egy picit talán másképp az egész életemet. Soha nem adom fel a reményt hogy egyszer járni fogok de nem engedhetem meg, hogy egy kudarc végleg padlóra lökjön.

Életemnek egyik nagyon meghatározó pillanata Péterfy Novák Éva írónővel való találkozás is. Tavaly év szeptemberében gyógytornászom ajánlására olvastam az írónő Egyasszony című könyvét és már akkor elhatároztam szeretném megtudni ki lapul és az oldalak mögött, így felkértem egy interjúra műsoromba. Megcsináltuk az interjút és vettem a bátorságot megmutattam neki diagnózisomhoz írt leveletem. Kíváncsi voltam a véleményére azonban ami

ott történt arra nem számítottam, hiszen hála neki résztvehettem péterfy academy traumaírás kurzusán ak és a biztatása nélkül ez a szöveg melyet ma itt önök olvasnak sem készült volna el. Rengeteget tanultam a kurzus alatt, megbocsájtásról, szeretetről, feldolgozásról és azt gondolom mindenről ami az élet sava -borsa. Megtapasztalhattam az írás gyógyító erejét most már pedig kijelenthetem imádok írni és végtelenül hálás vagyok az életnek hogy Évu személyében kaptam egy olyan mentort aki egyengeti az utamat az irodalom útján és egy olyan bizalmat tapasztaltam meg, melynek megélésére azt gondolom legalább egyszer az életben mindenkinek szüksége van.

Amikor elképzelem magam 2035-ben, egy boldog, önálló élet képe rajzolódik ki előttem. Sikeres médiszakember vagyok, aki nemcsak a rádiózásban, hanem az írás világában is otthonosan mozog: megjelent már az első önéletrajzi könyvem, amely tabuk nélkül mesél a mássággal élők életéről, bátorítva és inspirálva az olvasókat. Motivációs előadóként járom az országot, és az érzékenyítés ügyét szolgálom: iskolákba, konferenciákra, fesztiválokra hívnak, hogy megosszam a tapasztalataimat arról, hogyan lehet a határokból hidat építeni. Magánéletemben egy boldog házasságban élek, és anyaként igyekszem átadni gyermekeimnek azt a hitet, amit én is megtanultam: hogy a remény nem statisztika, és az élet akkor is lehet teljes, ha más úton járunk. És talán a legfontosabb: már nem kerekesszékekben ülök, hanem legalább bottal járok egy apró, de számomra hatalmas lépés a szabadság felé. Abban a világban, amit elképzelek, a másság nem megbélyegzés, hanem erőforrás. Hiszek abban, hogy az érzékenyítés munkájának köszönhetően egyre többen ismerik fel: nem az számít, hány lábunk, kezünk, vagy „ép” érzékelésünk van, hanem az, hogy mit teszünk az asztalra, milyen emberré válunk, és mennyit tudunk adni másoknak. Én ott szeretnék lenni ebben a világban: építeni, összekötni, és mindig újra meg újra emlékeztetni magamat és másokat: nincs lehetetlen.